

CECILIA
SAHLSTRÖM

**VALKOINEN
SYREENI**

 SAGA
EGMONT

Cecilia Sahlström

Valkoinen syreeni

SAGA Egmont

Valkoinen syreeni

Translated by Pasi Punnonen

Original title: *Vit Syren*

Original language: Swedish

Copyright © 2017, 2022 Cecilia Sahlström and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728403419

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1

Hän kulki kaupunginpuiston, Stadsparkenin, vanhaa maavallia pitkin Gyllenkroks allén myötäisesti Mejerietin kulttuuritalon suuntaan. Hänen askelluksensa pyrki hieman keinahtelemaan, niin kuin saattoi odottaa teini-ikäiseltä ja niin ikään pojalta, joka ei ollut vielä varttunut mieheksi. Nuorukainen oli lapsen ja aikuisen välimaastossa, hänellä riitti päättäväisyyttä, mutta samalla epävarmuutta. Hän ei oikein tiennyt, missä kulki raja lapsuuden ja aikuisuuden välillä, mutta hän oli yhtä kaikki vakuuttunut omasta suuruudestaan ja ainutlaatuisesta persoonallisuudestaan.

Hänen kenkensä olivat uudet ja häikäisevän valkoiset. Hän hyräili jotakin sävelmää, mikä oli omiaan kuvastamaan sitä, että hän oli sovussa maailman kanssa ja pakahduttavan onnellinen.

Aurinko teki nousua idän kulmalta, ja valo rusotti horisontissa vaaleanpunaisena, mutta hänen yläpuolellaan taivas oli yhä tummansininen.

Hän poikkasi vallilta puiston puolelle ja loikkasi vaivattomasti vesilätäkön ylitse. Luonto viheriöi kirkkaana, ja lehdet yhdistyivät pensaikossa tiheäksi ja salaperäiseksi verkostoksi. Lapsi, joka henkilöityi tämän nuoren miehen hahmoon, lähti maleksimaan kiirettä pitämättä ja täynnä elämänuskoa kohti puiston sisäosia.

Siellä täällä erottui aukkoja puiden ja pensaiden lomassa. Sinne olisi mukava istahtaa tyttökaverin kanssa, kävi hänen mielessään, ja huokaus kirposi hänen huuliltaan. Kesä oli ihanaa aikaa. Loma teki tuloaan.

Hänen hiuksensa oli ajeltu muutaman millin sängeksi. Ne olivat tummat, vähää vaille mustat, ja muistuttivat vuohen karvaa. Valkoinen viistosti kulkeva viiva hohti auringonsarastuksen valossa. Hän oli pudonnut kauan sitten puusta. Hänen kätensä hakeutui tapansa mukaan sipaisemaan arpea, joka oli täysin paljas ja sileä.

Poika pysähtyi. Hänen hyräilynsä katkesi äkkiä. Hän oli huomannut näkökenttensä rajoilla jotakin valkoista. Jotakin, mikä ei tuntunut kuuluvan vihreyden keskelle.

Hän käänsi päätään vasemmalle. Jalka, siinä oli jalka. Havainnosta ei jäänyt minkäänlaista epäselvyyttä, ja se toi mukanaan äkillisen pahoinvoinnin aistimuksen, mutta hän pakottautui kääntämään päätään uudemman kerran kohti alppiruusupensaiden väliin jäävää vähäistä aukkoa.

Poika ei tiennyt, mitä ajatella, mutta hän otti muutamia varovaisia askelia aukkoa kohti ja laskeutui kyykkysilleen nähdäkseen tuuhean lehvästön alapuolelle.

Hänen edessään lojui tyttö, alaston tyttö. Tämä oli sikiöasennossa, lukuun ottamatta vasenta jalkaa, joka oli ojentunut suoraksi.

Tytön rinta nousi ja laski hitaasti hengityksen tahdissa.

Poika tarkasteli tyttöä tutkivammin kaivellessaan kuumeisella kiireellä esiin kännykkäänsä. Jotakin norui tytön suusta ja värjäsi sen ympärillä olevan ihon miltei mustaksi. Verta, poika oivalsi. Hän näppäili hätänumeron vapisevin sormin.

"Vastaa nyt, vastaa nyt." Poika hengitti kiivain vedoin.

"112, poliisin johtokeskus, Stefan puhelimessa."

Poika kuuli ystävällisen miesäänen, joka tuli hänen korvaansa rauhallisena ja melko vaimeana. Hän haukkasi henkeä.

"Alaston tyttö makaa Stadsparkenissa. Aivan Mejerietin vieressä."

"Selvä. Voitko kuvailla sijaintia tarkemmin?" Ääni oli yhä rauhallinen.

"Täsmälleen puolitienoilla vanhan vallin ja Mejerietistä tulevan jalankulkutien välissä. Yrittäkää joutua. Hän hengittää tosi oudosti. Niin kuin hitaasti. Ja hänen suustaan tulee verta. Hurjan paljon verta."

Johannes vilkuili jatkuvasti kelloon. Tyttö hengitti yhä. Hitaasti. Aivan liikkumattomana. Hän ei uskaltanut koskea tähän.

Äkkiä Johannes havaitsi varjon häivähdyksen silmäkulmassaan.

Hän nojautui eteenpäin, siristi silmiään. Tumma hahmo piirtyi sankkaa lehvästöä vasten. Johannes jäähmettyi liikkumattomaksi.

2

Hän pani juoksuksi. Hän tunsi itsensä kevyeksi, ja hänen ajatuksensa pysyivät selvinä ja selkeinä.

Juokse siksakkia, hän ajatteli. Täytyy harhauttaa niitä. Hän puikkelehti taitavasti pensaiden ja lehtimajojen välissä. Putkahti jalankulkutielle ja viiletti sitten nurmikenttien poikki, puiden lomitse, pensaiden läpi ja sitten jälleen kulkuteille juostessaan kuin maankamara olisi hehkunut polttavana hänen jalkojensa alla.

Kylpylän luona hän kääntyi ja juoksi Svanegatanille ja jatkoi sitä pitkin, yhtä vaivattomasti ja äänettömästi kuin ennenkin. Hän kurvasi vasemmalle, Grönegatanille.

Puuskuttava hengitys kasvoi pauhuksi hänen päänsä sisällä. Kuuluiko se yhtä hyvin ulospäinkin?

Mitä se tyttö oikein kuvitteli? Pääsevänsä kuin koira veräjstä? Voivansa määrätä itse, mitä tapahtuisi? Hän ajatteli tyttöä ja tunsi sydämensä hakkaavan entistä lujemmin, kunnes tuntui melkein kuin hän olisi ollut tukehtumaisillaan. Se tyttö oli

pelkkä pahainen huora, hän ajatteli. Kukka, syreeninoksa, oli oivallus, johon hän saattoi olla tyytyväinen. Se tuoksui tavattoman hyvältä. Ja peitti samalla ruumiin lemun. Kukaan ei ymmärtäisi, mitä hän oli tytön hyväksi tehnyt. Että hän oli pelastanut tämän pahalaisen kynsistä.

Hän pysähtyi sisäpihalle vievän portin kohdalla, harppasi sieltä rapulle. Nyt pitää hämätä, hän ajatteli. Hän teki pitkän loikan oikealle ja laskeutui äskeisen ja seuraavan portin puolitienoille. Hän hakeutui aivan seinästä esiin pistävien ikkunankehysten tuntumaan ja livahti varpaisillaan seuraavalle portille. Siellä hän riisui kengät jaloistaan. Hän tasasi tuokion hengitystään, harkitsi hetken, pujahti portista sisään ja onnistui sulkemaan sen äänettömästi takanaan. Hän oli tehnyt niin ennenkin. Sisäpihalla vallitsi hiljaisuus, ikkunoiden mustat silmät tuijottivat häntä epäluuloisina. Hän koputti yhteen talon ulko-ovista.

"Miltä sinä oikein näytät? Tule sisään."

Hän livahti sisään sanaakaan sanomatta. Hän oli yltä päältä veressä. Hän riisuutui ilkosilleen ja meni suihkuun.

Tullessaan sieltä hän oli yksin. Hän puki ylleen vuoteelle tuodut verkkarit.

3

Malva Gran, yövuoroon sillä kertaa osunut kenttäjohtaja, pesi vihaisin ottein oksennuksia partioauton takapenkiltä. Rotan lisänimellä tunnettu kännikala oli antanut ylen Peter Matssonin kaahailtua autolla kuin mieltä vailla. Peter söi parhaillaan makkaraa perunamuusilla -annostaan kuin mitään ei olisi tapahtunut. Mies hymyili iloisesti nähdessään Malvan kihisevän kiukusta.

Peter oli vetänyt heidän tuttavuutensa alkuaikoina Malvaa puoleensa, mies oli komea ja voimakasrakenteinen. Jonkin ajan kuluttua hänen mielensä oli muuttunut. Peter oli omahyväinen öykkäri, jolla oli auttamattomana tapana käyttäytyä aggressiivisesti. Mikäli joku onneton sattui kohtaamaan huonolla tuulella olevan Peter Matssonin, hän ei todennäköisesti ilkeältä piikittelyltä säästynyt.

Malva kuivaili vedenloppuja auton penkiltä kuullessaan radiokutsun.

"Kolmeysikymppi, vastatkaa."

Matsson vastasi innottomasti.

"Kolmeysikymppi, autohallissa, kuuntelen."

"Kiireellinen kutsu Stadsparkenin Mejerietin puoleiselle sisäänajotielle. Siellä odottaa poika nimeltä..."

Johtokeskuksen päivystäjä vaikeni hetkiseksi, mutta palasi sitten ääneen.

"Johannes. Pitäkää kiirettä kolmeysiysi, kuuntelen."

Malva reagoi vaistomaisesti päivystäjän äänensävyyn, joka kertoi, että nyt oli tosi kyseessä. Peter Matsson jätti makkara-ateriansa kesken. He hyppäsivät autoon. Malva nakkasi oksennukselta haisevat pesurätit ulos.

Pillit heräsivät soimaan ja kattovilkut leimuamaan, ja Malva tunsyi sydämensä jouduttavan heti sykettään. Hän katsahti Matssoniin, ja tämän olemuksesta kuvastui sama adrenaliinin kuohahdus. Tiukan paikan tullen mies osasi reagoida nopeasti, sitä Malva ei tätä kohtaan tuntemastaan vastenmielisyydestään huolimatta voinut kiistää.

Malva otti yhteyden johtokeskukseen ja ilmoitti heidän olevan perillä. Hän sieppasi kännykän auton hansikaslokerosta. Sitten hän syöksähti ulos.

Mejerietin ja vanhan vallin välinen kävelytie, hän tuumi, mutta ei nähnyt siellä ketään. Eikä kuullut mitään. Valo ei ollut vielä ehtinyt kunnolla levittäytyä puiston puiden keskelle, koska aurinko viipty yhä liian matalalla. Lähitienoolla ei ollut ristin sielua.

"Haloo?" Malva huikkasi. "Haloo? Onko täällä ketään?"

Peter ilmestyi hänen taakseen.

"Mitä helvettiä tämä on olevinaan?" Peter näytti pettyneeltä.

"En tiedä." Malva päästi äkkiä hyssyttelevän sihauksen.
"Kuulitko?"

Se oli kuin vaikerointia.

"Tuolla", Malva viittasi yhtä puistokäytävää kohti. Maassa jonkin matkan päässä heistä lojui ihmishahmo pitkällään. Malva säntäsi sen luo. Hahmo osoittautui pojaksi.

Ambulanssin sireeni erottui nyt selkeästi. Poliisiauton kattomajakat näyttivät sille tietä.

"Hän elää!" Malva huudahti.

"Minä näin hänet, hän iski minut maahan", poika kuiskasi.

Poika viittasi kohti alppiruusupensasta.

"Tuolla, tuolla hän on."

Peter Matsson ja Malva Gran harppoivat nopein askelin pensasmuurissa erottuvan aukon luo.

"Herravarjele", Malva henkäisi. "Herravarjele."

Peter laskeutui kyykkysilleen tytön pään viereen.

"Ei helvetti, pahalta näyttää."

Peter tavoitti heikosti erottuvan pulssin ja totesi tytön hengittävän pinnallisin vedoin, mutta ei oikein tiennyt, mitä tehdä.

Malvan digikamera alkoi naksua, ja salamavalon leimahdukset valaisivat painannetta. Näkymä oli irvokas. Malva Gran kumartui kameran taakse.

Ambulanssimiehistö kiiruhti paikalle, ja tuokion kuluttua tyttöä lähdettiin viemään sairaalaan, mutta ensihoitajat olivat pudistelleet päätään. Toivo näytti Malvan tulokinnan mukaan menetetyltä.

"Seiskanolla kaikille Lundin partioille." Stefan luetteli johtokeskuksesta kaikki viiteen saakka jatkuvaa vuoroa tekevät partiot.

"Seiskanollasta kaikille Lundin partioille. Siirrymme kanavalle 60. Kaikki yhteydet kanavalle 60. Kuitti, kuuntelen."

Liian pahasti myöhässä tässä jo kuitenkin ollaan, Malva Gran ajatteli lueteltuaan partioille siirtymiskäskyt. Puisto oli täysin avoin tila, ja sieltä oli helppo kadota hyvinkin nopeasti.

Johannes istui yhä maassa. Hän piteli kädessään kukkaa, valkoista syreenin kukkaterttua. Se levitti ympärilleen voimakasta tuoksua. Peter asettui kyykkysilleen pojan viereen.

"Hän oli valtavan pitkä, näytti valtavan isolta. Isot kädet. Luulisin. Oli niin pimeää. En tiedä. Minusta tuntuu, että hänellä oli... en tiedä. Niin kuin iso", Johannes sanoi. "Ainakin isompi kuin minä", hän lisäsi.

Johannes pinnisti parhaansa mukaan muistiaan.

"Mistä sinä syreeninoksan sait?" Peter kysyi.

"En tiedä, varmaan häneltä, lyöjältä."

"Mihin hän sinua löi?" Matsson kysyi.

"Vatsaan, minulta karkasi ilmat keuhkoista. Sitten en tiedä, mitä tapahtui."

Malva kävi hakemassa autosta huovan nähdessään Johanneksen tärisevän. Poika on sokissa, hän päätteli.

"Seiskanolla, kuuntelen." Stefanin ääni. Hyvä, Malva tuumi, hän ei hermostu.

"Täällä kaivataan tekniikkaa. Ja vuorossa olevia tutkijoita, kuuntelen."

"Tulossa on, kolmeysikymppi. Rikospuolen päivystäjä soittaa sinulle aivan näillä hetkillä."

4

Komisario Sara Vallénilla oli takanaan pitkä ja rasittava työpäivä. Hän oli joutunut viime ajat ratkomaan kaikki ongelmat omin neuvoin, koska häntä ammatillisessa kehittämisessä ohjaava mentori oli sairauslomalla. Hänellä oli takki aivan tyhjänä.

Hän teki parhaillaan yöpäivystystä, mutta tapahtui harvoin, että hän joutui liikkeelle keskellä yötä. Ajatukset temmelsivät uupumuksesta huolimatta hänen päässään, ja hänen leukapieliään kivisti jännityksestä. Hän otti allergiatabletin, joka muutti olon uneliaaksi, ja torkahti viimein kellon näyttäessä vähän vaille kahta.

Hän oli jossakin huoneessa. Ovi oli auki. Ja kynnyksen takana seisoi hänen isänsä kirves kädessään. Käärme luikersi huoneeseen. Hän viipyi paikoillaan kuin lamaantuneena. Isä harppasi äkkiä eteenpäin ja iski käärmettä yhä uudelleen kirveen hamaralla. Käärme lähestyi häntä lyönneistä välittämättä. Se sähisi hänelle, ja sen vispaavan kielen varassa killui kaksi kilisevää tiukua. Hän painautui epätoivon vimmallalla vasten

seinää sihinän muuttuessa jatkuessaan entistä terävämmäksi. Hän säpsähti hereille.

"Vallén", hän vastasi ja haukkasi henkeä, tunsi unen jättämien pelonväreiden kulkevan lävitseen.

"Hei siellä", sanoi ääni joka kuului päivystäjälle, Kjell Stigssonille.

"Niin?" Sara kavahti vuoteessa istualleen, ravistautui eron unesta ja oli seuraavassa silmänräpäyksessä täysin hereillä.

"Lundin Stadsparkenissa on tehty tytölle hyvin raakaa väkivaltaa. Vammat ovat ymmärtääkseni erittäin vakavia, mahdollisesti hengenvaarallisia."

"Stadsparkenissa? Sinne ei ole asunnoltani paljonkaan matkaa. Hälytän tekniset tutkijat, ja he ehtivät paikalle tunnin sisällä. Minä kymmenessä minuutissa, ellen pahoin erehdy."

"Hyvä, saamme pian myös koiran etsintöihin", Stigsson sanoi. "Tekijä poistui paikalta ohikulkijan nähtyä tytön. Toivotaan, että hän selviytyy. Onnea matkaan!"

Sara kiskoi jo vaatteita päälleen. Hän riisui ne aina päivystysvuorossa ollessaan valmiiksi, niin että ne siirtyivät hänen ylleen luontevassa pukemisjärjestyksessä. Urheiluliivit, collegepusero ja housut. Lenkkarit lattialla tuolin alla. Muutoin hän oli hutilus. Komeroissa kaikki vaatteet lojuivat siunatussa sekamelskassa. Mutta hän tuntui jakaantuvan kahteen minään, toinen oli poliisi-Sara ja toinen yksityinen Sara.

Sara Vallén istuutui autoonsa, vanhaan ja väsyneeseen 900-sarjan Saabiin, ja soitti Jörgen Bergille ja Rita Ankerille.

"Meitä odotetaan Stadsparkenissa. Ja mitä pikimmin. Selostan tilannetta nyt lennossa", Sara sanoi kollegoilleen.

Saralle oli tarjoutunut tilaisuus koota vakavien rikosten selvittelyyn erikoistunut tutkintaryhmä tahtonsa mukaan, ja valinnat olivat varsin ymmärrettävästi kohdistuneet hänen vanhoihin lääninrikospoliisikollegoihinsa. Heillä kaikilla olivat uudet työroolit vielä hieman hakusessa. Siinä missä yksikkö oli saanut aiemmin työskennellä vuosikaudet yhdessä, väki oli nyttemmin hajautettu eri poliisialueille ja jopa paikallispoliisialueille. Mikään ei ollut enää kuin ennen. Siitä seurasi epävarmuutta, mutta tällaisessa tilanteessa Sara tiesi aivan tarkkaan, mitä kuului tehdä.

"Olen siinä vieressä", Grönegatanilla asuva Rita vastasi.

"Pääsin juuri vaatteisiin", Jörgen ilmoitti. "Menee ehkä vartti. Dalbysta ajaa kolmessa minuutissa."

Sara selosti vähät tietonsa.

"Nähdään paikalla", hän lisäsi lopuksi. He vaihtoivat heit, ja sitten Sara toimitti saman ilmoituksen Malmön poliisialueelle kuuluville kollegoilleen Jonny Svenssonille ja Torsten Venngrenille. Sitten tuli hiljaista.

Äkillisesti iskenyt levottomuus kouraisi Saran sydänalaa. Olivatko tytöt kotona? Sitä hän ei ollut varmistanut. Painellut vain matkaan. Entä jos kyse olisi jommastakummasta heistä? hän ajatteli, kaivoi puhelimen jälleen esiin ja soitti toisen tyttärensä kännykkään. Tokkurainen tytön ääni vastasi. Sara mieli rauhoittui, kun tytär vakuutti närkästyneesti, että sekä hän että kaksossisar olivat kotona.

Sara painoi jalkansa raskaammin kaasupolkimelle.

Hän äkkijarrutti sulkunauhoilla eristetyn alueen äärellä ja lähti juoksemaan kohti Mejerietin suunnalla sinisinä leiskuvia partioauton kattovilkkuja.

Kenttäjohtaja tuli häntä vastaan, kaunis nuori nainen, joka oli sitonut tummat hiuksensa ponihännälle. Hän vaikutti tilanteesta huolimatta rauhalliselta.

Malva ojensi kätensä.

"Malva Gran", hän sanoi.

"Sara Vallén, ryhmänjohtaja."

"Vien sinut tapahtumapaikalle", Malva sanoi. "Meillä on mahdollinen epäiltykin. Hänet on viety kuultavaksi päivystävän syyttäjän päätöksellä. Paikallinen tutkija huolehtii ensimmäisestä kuulustelusta. Syyttäjä päättää sen jälkeen jatkosta."

"Hyvä, onko tytön henkilöllisyydestä tietoa?"

Sara yritti olla näyttämättään huoltaan siitä, että uhri saattaisi olla joku hänen tyttäriensä tuttu, ja haki ääneensä korostetun asiallisen poliisin virkasävyyn.

"Ei, ei vielä. Ambulanssi haki hänet pikimmiten. Verenvuoto oli aivan uskomaton... kieli oli viilletty poikki."

Sara Vallén irvisti inhoten.

"Mikä ihmeen hullu täällä on riehunut?" hän sanoi. "Näky oli epäilemättä karmaiseva."

"Oli, hirvittävä", Malva Gran vastasi. "Ei häneltä ollut leikattu koko kieltä, mutta melko paljon kuitenkin."

"On tämäkin maailma", komisario totesi raskaasti. Hän oli työskennellyt vuosikaudet vakavien väkivaltarikosten parissa, mutta silmittömän väkivallan rumat kasvot pyrkivät edelleen pelottamaan häntä.

"Kieli oli hänen vierellään."

"Tämä on siis rikospaikka?"

"Siltä vaikuttaa. Mutta varmaa tietoa minulla ei ole. Tekniset tutkijat osaavat kaiketi vastata siihen kysymykseen", Malva totesi.

Sara nyökkäsi.

"Tytöllä oli kädessään syreenin kukkaterttu. Näky oli puistattava, ikään kuin sillä olisi pyritty välittämään jonkinlaista viestiä. Tulkinta muuttuu kimurantiksi, kun kuvaan kuuluu kieli ja syreeni..."

"Toki, mutta jonkinlaisen sanoman siinä on joka tapauksessa näkevinään", Sara vastasi.

Hän kulki Malvan jäljessä tämän määrittämään niin sanottuun sisääntulokohtaan, melkoisen matkan päähän alppiruusupensaasta, jonka luona tyttö oli virunut.

Alue oli rajattu eristysnauhoin, ja ilmaa kyllästi jännittynyt hiljaisuus. Sitä häiritsivät ainoastaan silloin tällöin ääneen heräävät poliisiradiot.

"Mainittakoon vielä, että tytön löytäneellä pojalla oli niin ikään syreeninoksa", Malva sanoi ja katsoi Sarasta pois päin.

Hänen katseensa pyrki harhailemaan, ja hän näytti olevan sydän syrjällään.

Malva veti henkeä.

"Poika on nimeltään Johannes Vallén."

Huippusuositun rikossarjan ensimmäinen osa Jo Nesbøn
ja Karin Fossumin faneille!

Kesä tekee tuloaan Lundin yliopistokaupunkiin, ja kaupungin monilukuisia opiskelijoita odottaa loma nurkan takana. Tummat varjot levittäytyvät kirkkaiden alkukesän päivien keskelle, kun nuori tyttö löydetään silvottuna kaupunginpuiston pensaikosta.

Lyhyen matkan päässä on pahoinpidelty nuorukainen.

Kumpikin uhri pitelee kädessään valkoista syreeninoksa.

Poliisitarkastaja Sara Vallén saa tutkinnan vastuulleen, mutta joutuu pian sivuun, kun hänen poikansa nimetään pääepäillyksi. Pelastaakseen poikansa Sara jatkaa rikoksen selvittämistä yksin.

Valkoinen syreeni aloittaa huippusuositun rikossarjan, joka kertoo Sara Vallénista ja hänen kollegoistaan Lundin poliisissa. Realistinen nordic noir -sarja sopii niin true crime -faneille kuin kaunokirjallisuuden ystäville.

Cecilia Sahlström on ruotsalainen rikoskirjailija, joka on työskennellyt 20 vuotta Ruotsin poliisissa. Sahlströmin esikoisdekkari Valkoinen syreeni nousi heti myyntimenestykseksi ja sitä keuhuttiin realistisesta ja oivaltavasta poliisityön kuvauksesta. Sahlström asuu perheineen Lundissa.